

16.

Sàigòn, đầu tháng 4/1982

Sàigòn đã bắt đầu vào mưa.

Giấu diêm nổi lòng trong tâm trạng bức bách tù túng, tôi ngồi suốt ngày nơi bàn viết, đánh máy lại tất cả các tập nhật ký, một hình thức lãng quên thực tại. Đôi lúc thèm muốn một chuyến đi xa khỏi Sàigòn, nhưng lại cũng sợ chính nỗi cô đơn sẽ làm mình rơi ngã trong hai thành phố ghi đầy kỷ niệm. Có lúc chỉ muốn khóc!

Sự mất ngủ trở lại thường xuyên. Đêm, cứ nằm suy nghĩ miên man mọi chuyện để rồi chẳng có ý niệm nào sáng sủa. Tự hỏi nhiều lần *"không biết có còn yêu và cần Đan không?"* Thì câu đáp bao giờ cũng đi đến kết luận: *"Tôi yêu sự an ổn và một mái ấm tạo dựng được ba năm trước hơn là yêu Đan"*.

Ngày nay điều ấy đã hỏng và mọi việc liên quan cũng hỏng theo từ đó. Có lẽ tôi dối trá không chịu nhìn nhận sự thật: *"Sự chung cuộc của mối tình này đã đến hồi kết thúc trên nhiều mặt."*

Lần về vừa rồi, trong những buổi trò chuyện, Đan đã thấu hiểu rõ ràng *"sự suy nghĩ thế nào của tôi"* theo những gì xảy ra ở Rạch Giá. Lắm khi anh tỏ ra kinh ngạc không ngờ rằng mọi việc chẳng phải *"tầm thường"* như anh nghĩ. Anh cũng không dè đến cái hậu quả tác hại chùng nào trên tâm hồn tôi theo những hành động mà anh thường gọi là *"rong chơi ngày tháng!"* Và ngày nay nếu có đưa đến kết cuộc tan vỡ để tôi phải quay lưng với anh thì cũng chỉ do anh tất cả mà ra.

□

Sàigòn, thứ Bảy ngày 3/4/1982

Nhận thư Ngô gửi từ Dalat. Bằng hoàng đến sừng sốt. Anh viết ngắn, mời tôi lên Dalat chơi với gia đình anh dăm bữa. Và một câu:

"Bảy năm qua anh mong gặp Thu Vân lắm, ngay cả 6 năm nằm trong trại cải tạo cũng vậy. Anh và Thu Vân còn biết bao nhiêu chuyện để nói, giấy bút này không đủ trang trải. Chị và các cháu cũng rất mong gặp Thu Vân, nhất là Gigi."

Ôi! Có gì nữa đây dưới bàn tay cột đũa của Định Mệnh?

Người đàn ông này năm xưa đã nói:

"Em không phải là type đàn bà gọi cảm cho đàn ông. Nhưng trước mặt em, không người đàn ông nào không rung động theo ước muốn được bao bọc em lại."

Suốt cuộc đời, tôi nhận điều này là đúng. Và năm xưa cũng nhận ra cái ước muốn ấy của Ngô đối cho riêng tôi. Nhưng năm xưa và năm nay, sao mãi vẫn ngại ngần e dè con người ấy. Có phải rằng năm xưa tôi yêu anh Ngọc và năm nay vẫn còn tưởng nghĩ đến Đan nên dậm ngại ngần cá tính li lợm của người đàn ông kia?

□

Sàigòn, Chủ nhật ngày 4/4/1982

Đêm qua đi dự sinh nhật Thế Dung, trở về sao thật buồn phiền khác khoái. Uống có một tí rượu nếp than mà trái tim cứ quặn lên từng cơn mệt. Suốt đêm chẳng thể nào ngủ được, khuôn mặt hốc hác xanh xao.

Trong đêm vắng suy xét lòng mình, tôi chợt nhận ra lúc sau này, điều khiến tôi ưa thích chỉ là một mái ấm (như ba năm trước đã cùng Đan tạo dựng) hơn là các cuộc vui ồn ào kiêu đó. Biết bao năm dài từng tham dự nhiều cuộc vui, tôi đã hiểu rất rõ sự nhàm chán rỗng tuếch đằng sau các bộ mặt nhộn nhịp ấy. Hình như tôi già mất rồi? Hay là sau ba năm gấn bó, tôi biến tính hẳn? Ghê sợ các cuộc họp mặt tao nhã đến chỉ một mình để rồi khi từ già, lại càng nhận chìm mình sâu hơn dưới cái hồ cô đơn.

Suốt đêm không ngủ, nghĩ đến Đan và cuộc sống cố lòng xây dựng trong ba năm qua đã bị Đan phá hỏng, tôi đâm oán hận anh vô kể. Từ oán hận lại nghĩ đến lãng quên và đi ra khỏi đất nước mãi mãi để *"làm lại tất cả"*.

Làm cái gì nhỉ?

Tôi chẳng hiểu được mình. Oán hận Đan, nhưng sao mới thoát nghĩ đến một mối tình và một lần xây dựng khác lại đủ thấy sợ hãi. Ở lứa tuổi này chỉ là nên xây dựng gia đình, làm mẹ, làm vợ, làm người đàn bà hiền thực... Những cái *"nên"* này, tôi đã từng ý thức và từng thực hiện được... Nhưng như một cái cười giấu cợt của Định Mệnh, mọi điều kia đều đã bị Đan đập đổ một cách nhẫn tâm.

□